

Bogdan ULMU

DIN ISTORIA SUBIECTIVĂ & ANECDOTICĂ
A TEATRULUI ROMÂNESC

ÎNTÂmplĂRI CU UN CELEBRU PERSONAJ: NUNI ANESTIN

Deceniul opt. L-am cunoscut pe Nuni Anestin, destul de bine. Încă din Institut. Era un actor bun și un caricaturist de excepție. Ne întâlneam des și prin cârciumi. Avea o figură greu de uitat: o față dezabuzată, plină de cicatrici, care-l recomanda pentru roluri negative. Era un răzvrătit.

Cu toate acestea, era și un om deștept, dintr-o familie celebră de artiști. Iar cu prima lui soție, îl cunuse Beligan!

Se pare că cel mai mult îi plăcea să rămână... *personaj*. La Reșița, unde a fost repartizat, a oripilat „lumea bună” cu isprăvile lui. Savuroase, să fim bine înțeleși!

Una din ele: era cuplat, într-o perioadă, cu o actriță frumoasă (care fusese, în tinerețe, marea iubire a lui Colea Răutu). Se numea Lelia. Într-o duminică dimineață, Lelia îi face morală concubinului, atrăgându-i atenția că vrea și ea o duminică liniștită, fără beții și scandaluri, ca-n familiile normale. Îl forțează pe histrion să promită că, măcar duminica, nu va bea. Și-l trimite la piață, să cumpere o rață, că vroia să gătească rață pe varză. Spăsit, Nuni promite. Și mai promite că-ntr-o oră e acasă, cu rața sub braț.

Se prevestea o duminică atipică, pentru conflictualizantul comedian. N-a fost să fie...

Chestia cu rața a mers ușor. După aceea începe burlescul... Căci bietul Nuni trece pe lângă barul poreclit *Acvariu*, unde se aduna actorimea între repetiții. Obișnuința-l face să privească, cu jind, spre așezămînt. Și, evident, cedeză: intră-n bar. Dar cu o motivație nobilă, de data aceasta. El **NU** va bea! Să vadă întreg orașul că e un mare artist, nu un vicios. Îi va da de băut... **raței**. Ca s-o frăgezească.

Sobru, se așează la masa-i preferată. Chelnerul se apropie cu un surîs familiar:

– Ca de obicei, domnul Nuni?

– Ca de obicei, dar eu voi consuma doar apa.

Votca o va bea rața.

Ospătarul nu-nțelege nimic, totuși îi aduce clientului său o votcă și o apă. Nuni pune pasărea pe masă și i toarnă paharul de votcă, pe gît. Rața are un frison greu ghicibil, pe care Anestin în decriptează ca *plăcere*:

– Aha, îți place, nu? Dăduși de gust? Chelner, încă o votcă!

Uimit, angajatul barului mai aduce o votcă. Nuni i-o toarnă și pe asta pe gît, păsării. Rața se clătina vizibil, măcăind în surdină și ratînd piruete.

Deodată, actorul îi aruncă o privire sălbatecă:

– Nu ți-e rușine, bestie? Tu bei, și eu nu? Încă 200 de votcă, să recuperez!

A mai recuperat încă 500. Ebrietat, are muștrări de conștiință:

– Ce fac eu cu tine? Te duc la oala cu varză! Criminal ce sunt... mai bine-ți redau libertatea... Zboară, vulture!

Și aruncă „vulturul” spre zări albastre. Numai că acesta, etilizat, n-a putut zbura; în schimb, a dărîmat, de pe masa vecină, sticla și paharele. Nuni a juns, încă o dată, la miliție. Prînzul liniștit al doamnei Lelia a fost amînat pentru o dată incertă...

